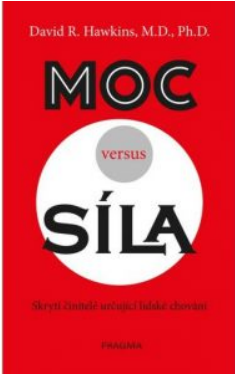

12. kapitola: Moc a sport

Předcházející část: 11. kapitola: Moc a trh

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námi vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.</p> <p>Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	---

Teoretické pochopení, ke kterému jsme dospěli v naší studii vědomí, vytváří kontext, který může být aplikován na jakoukoli oblast lidské činnosti. Zkoumání sportu je dobrým příkladem, protože sport sleduje široká veřejnost a je předmětem rozsáhlého dokumentování. V průběhu historie byli velcí sportovní hrdinové oslavováni přinejmenším tak nadšeně jako významné postavy vědy, umění nebo jiných oblastí kultury. Sportovní postavy symbolizují pro nás všechny možnosti dosáhnout dokonalosti – a na špičkové úrovni představují dokonalé mistrovství.

Co je na atletice tak zajímavé, že davы vstávají a projevují tak intenzivní, nadšenou loajalitu? Při prvním zamyšlení nás napadne, že to je hrdost, fascinace soutěžením a vítězstvím. Ale i když tyto motivy mohou vyvolávat radost a vzrušení, nevyrovnejší se mnohem silnějším emocím respektu a posvátné úcty vyvolaným ukázkou atletické dokonalosti. To, co oživuje dav, je intuitivní poznání hrdinského snažení, potřebného k překonání lidských mezí a dosažení nových úrovní dovednosti.

Vysoké stavy vědomí také často prožívají atleti. Je bohatě zdokumentováno, že běžci na dlouhé tratě často dosahují vrcholných stavů klidu a radosti. Samo toto povznesení vědomí často inspiruje dlouhotrvající překonávání bolesti a vyčerpání, potřebné k dosažení vyšších úrovní výkonu. Tento jev je běžně popisován jako usilování dosáhnout bodu, kde člověk náhle prolomí výkonnostní bariéru a činnost se stává snadnou. Zdá se, jako by se tělo pohybovalo s elegancí a lehkostí samo od sebe, jako by je oživila neviditelná síla. Doprovodný

stav radosti je zcela odlišný od radosti z úspěchu. Je to radost z klidu a jednoty se vším živým.

Je pozoruhodné, že toto překonání osobního já a podrobení se samotné podstatě neboli duchu života se často vyskytuje v bodu těsně před zdánlivou hranicí schopností sportovce. Tato zdánlivá bariéra je založena na paradigmatu vlastních minulých výkonů člověka nebo toho, co je uznáváno jako teoreticky možné. Představte si například „čtyřminutovou míli“. Dokud Roger Bannister nestrhl tuto bariéru, mělo se všeobecně za to, že není možné, aby člověk běžel rychleji. Bannisterova velikost nebyla jen v prolomení tohoto rekordu, ale i v překonání tohoto paradigmatu a vytvoření nové platformy lidských možností. Tento průlom do nových úrovní schopností má paralely v každém oboru lidské činnosti. Mnozí z těch, kdo dosáhli velikosti, popisovali velmi podobně okolností související s jejich úspěchy.

* * *

Podrobili jsme měřením různé druhy rekordů dosažených při atletických výkonech včetně filmů. Ze všech filmů o sportu dosahoval při testování nejvyšší energetické úrovně francouzský film *The Big Blue*. Je to příběh Jacquese Mayola, Francouze, který držel mnoho let (až donedávna) světový rekord v hlubinném potápění. Film kalibruje na mimořádné energetické úrovni 700 (univerzální pravda) a má schopnost povznést diváky do vysokého stavu vědomí – manažer jednoho kina, které film promítalo, popisoval, že diváci odcházeli v tichosti nebo plakali radostí, kterou nedokázali popsat.

Pomocí zpomaleného pohybu fotografií film zprostředkovává věrný záznam největšího hlubinného potápěče na světě ve zvýšených stavech vědomí. Subjektivní pocit pomalého pohybu, krásy a elegance často zaznamenávají lidé ve vyšších stavech vědomí. Zdá se, že se čas zastavil, a nastává vnitřní ticho, přestože svět zůstává hlučný.

Ve filmu vidíme, že Jacques Mayol udržuje tento stav silou svého soustředění, které jej uchovává v téměř trvalém meditativním stavu. V tomto modu překračuje běžné lidské hranice, protože začíná dosahovat velkých výkonů díky změněné fyziologii. Čím hlouběji se potápí, tím pomalejší je jeho tep a jeho krevní distribuce se soustředí téměř výhradně na mozek. (K podobnému jevu dochází také u delfínů.) Jeho nejlepší přítel, sám velmi dobrý sportovec, umírá při pokusu vyrovnat se Mayolovu výkonu, protože nedosáhl úrovně vědomí požadované k překonání normálních omezení těla.

Subjektivní zážitek bezúsilného štěstí se také vyskytuje u jiných mimořádných fyzických výkonů, jako je například ten, díky němuž jsou světoznámí súfijští tanečníci známí jako *tančící derviši*. Ti pomocí kázně a vyčerpávajících cvičení dosahují stavu, kdy se pohybují lehce a dlouho prostorem s úžasnou přesností a koncentrací.

Nejvíce vyvinutá bojová umění jasně demonstrují, jak je při mimořádném sportovním výkonu nanejvýš důležitý motiv a princip. Cvičící nejčastěji slyší poučku: „Přestaň se snažit používat fyzickou sílu.“ Školy, které se věnují těmto uměním, produkují mistry, jejichž převládajícím zájmem je vítězství vyššího já nad nižším pomocí sebeovládání, výcviku a oddanosti cílům spojeným se skutečnou mocí. Spojení s těmito mocnými atraktorovými vzory není omezeno na trénink kázně, ale stává se životním stylem. Když je pak síla principu přenesena na cvičícího, výsledky se začnou dostavovat ve všech sférách jeho života.

Znakem opravdové velikosti ve sportovních úspěších je vždy skromnost (taková, jakou představoval Pablo Morales, když získal zlaté medaile na letních olympijských hrách v roce 1992). Velcí sportovci vyjadřují vděčnost, vnitřní úctu a vědomí, že jejich výkon nebyl pouze výsledkem individuálního úsilí – maximální osobní úsilí je přivedlo k průlomovému bodu, z něhož se pak odrazili silou větší, než je síla jejich individuálního já. To se obvykle označuje jako objev nějakého dosud neznámého nebo dosud neprožitého aspektu já v jeho čisté podobě.

Hrdost a sport

Prostřednictvím kineziologie můžeme ukázat, že když je člověk motivován některým z energetických polí na stupnici pod hranicí odvahy, zeslábné. Známa Achillova pata, která postihuje nejen sportovce, ale potenciálně významné osoby ve všech oblastech lidského snažení, je *pýcha*. Pýcha kalibrovaná na 175 nejen cvičícího oslabuje, ale nedokáže poskytnout motivační sílu lásky, cti nebo oddanosti vyššímu principu (nebo samotné dokonalosti). Jestliže požádáme výkonného sportovce, aby zaměstnával mysl nadějí na porážku protivníka nebo uvažováním o tom, že se stane hvězdou či vydělá hodně peněz, sportovec zeslábné a my dokážeme stlačit jeho trénovanou, svalnatou paži dolů s minimálním úsilím. Tentýž sportovec přemýšlející o cti své země a svého sportu, oddanosti výkonu pro někoho, koho miluje, nebo i čiré radosti z maximálního úsilí kvůli dokonalosti, výrazně zesílí a my ani při největší snaze nedokážeme jeho paži stlačit dolů.

Soutěžící, který je tedy motivován pýchou nebo chtivostí, či se zajímá

především o porážku soupeře, zeslábné v okamžiku zahájení soutěže a nebude schopen vyvinout maximální úsilí potřebné k velkému výkonu. Někdy jsme svědky toho, že sportovec

kvůli špatnému zaměření mysli začíná soutěž slabými výkony – ale jak soutěž pokračuje a sobecké cíle jsou zapomenuty, jeho výkonnost se zlepšuje. Poměrně časté jsou však i opačné případy, kdy sportovec začne dobře, protože soutěží pro čest své země, svého týmu nebo sportu samotného, ale pak, jakmile se přiblíží k cíli, blízkost dosažení osobní slávy nebo vítězství nad soupeřem způsobí, že ztratí sílu a formu a dělá chyby.

Je známa jedna nešťastná posloupnost, kdy sportovec během kvalifikačních pokusů dosáhne osobního rekordu nebo i nějakého rekordu vyššího stupně, získá nové osobní ambice, ale během závěrečné soutěže se k překvapení publika zhroutí. Jestliže jsou vrcholoví sportovci nadáni vírou, že jejich dokonalost není osobní zásluhou a úspěchem, ale darem patřícím všemu lidstvu jako demonstrace lidského potenciálu, zesílí a zůstanou silní během každé sportovní události.

Z určitého aspektu lze vidět škálu vědomí jako škálu ega, kde se na úrovni hodnoty 200 nachází bod zlomu, kdy se sobectví začíná měnit v nesobectví. Ničivé důsledky motivací vyzařujících z úrovně pod 200 v osobním i veřejném životě ve vysoké rovině olympijské soutěže jasně ilustruje nedávný skandál týkající se známé krasobruslařky. Silná touha této sportovkyně získat olympijskou medaili a porazit svou soupeřku – všemi dostupnými prostředky – ji dovedla k opuštění duchovní moci a etického principu a k sestupu k nejhrubší úrovni fyzické síly. Sotva by se našel názornější příklad toho, jak podřízení se negativnímu atraktorovému poli může způsobit rychlý pád jinak slibné sportovní kariéry.

Zatímco vyšší motivace k dokonalosti otevírají přístup do říše milosti a duchovní moci, sebestředné motivace osobního zisku přitahují člověka téměř magneticky do říše fyzické síly. Dosažení uznání i v symbolické formě medaile, nemluvě o finanční odměně, která ji může doprovázet, má málo co dělat s pravou sportovní velikostí, která vychází ze zaměření ducha. Právě to na vítězi chválíme a obdivujeme. I když soutěžící nepodlehne svodům bohatství a slávy, už jeho samotná touha dosáhnout převahy v daném sportu, a ne pouze manifestovat veškerou dokonalost, které je schopen, má svůj vlastní, zhoubný, egocentrický účinek – negativní fyzické síly spojené s úrovní pýchy.

Na některých projevech pýchy není vlastně nic špatného, ale to se už dostáváme k hrdosti. Všichni můžeme být pyšní, vlastně hrdí, když získáme Americký pohár nebo když naši olympionici vybojují medaile. Je to ocenění lidského úspěchu, který přesahuje osobní pýchu. Oceňujeme úsilí, nikoli osobní úspěch, který je jen příležitostí a výrazem něčeho většího, univerzálního a přirozeného lidskému srdci. Olympiáda, jedno z největších dramát lidského snažení, které uchvacuje představitost každého, poskytuje kontext, jež by měl působit proti osobní pýše. Celé to prostředí inspiruje soutěžícího, aby přešel od osobní pýchy k ocenění, které je výrazem bezvýhradné lásky – lásky, která si také váží soupeřů pro jejich oddanost stejně vysokým principům.

Média mají tendenci vyhledávat ve sportu nedostatky a podkopávat charakter sportovců, protože statut celebrity vědomě či podvědomě ukazuje tento egotismus. Velcí sportovci se musejí připravit a obrnit proti tomuto zdroji nákazy. Pokora a vděčnost se zdají být jedinou účinnou ochranou proti útokům mediálního zneužívání. Sportovci v tradičních bojových uměních používají zvláštní cvičení, aby překonali tendenci k egotismu. Jedinou absolutní ochranu skýtá zasvěcení dovedností, výkonu nebo kariéry vyššímu principu.

Skutečná moc se ve sportu vyznačuje slušností, citlivostí, vnitřním klidem a paradoxně jemností v životě mimo soutěže i vůči sportovním konkurentům. Oslavujeme vítěze, protože uznáváme, že překonal osobní ambici díky oběti a oddanosti vyšším principům. Velcí se stávají legendárními, když učí ostatní vlastním příkladem. Inspirativní pro celé lidstvo na nich není to, co mají, ani to, co dělají, ale čím se stali, čeho dosáhli; proto si jich vážíme. Měli bychom se snažit chránit jejich skromnost před silami, které se jich snaží využít a doprovázejí nadšeným potleskem jejich každodenní život. Musíme vychovávat veřejnost, říkat jí, že schopnosti těchto sportovců jsou dary lidstvu, aby si jich vážilo a bránilo je před zneužíváním ze strany sdělovacích prostředků a obchodních společností.

Olympijský duch sídlí v srdci každého muže a ženy. Velcí sportovci mohou svým příkladem probudit vědomí a přitažlivost tohoto principu ve všech lidech. Tito hrdinové a jejich mluvčí mají potenciálně silný vliv na všechny, doslova schopnost vyzvednout svět na svá ramena. Pěstování dokonalosti a uznání její hodnoty je odpovědností všech lidí, protože hledání dokonalosti v jakékoli oblasti lidského snažení nás všechny inspiruje k aktualizaci každé formy velikosti člověka, která se dosud neprojevila.

Následující část: 13. kapitola: Společenská moc a lidský duch